

21. mája 2011

Na Oravskom hrade

Výbor mestskej časti Šípok, vlastne Mária Bielešová, moja kolegyňa, organizovala 21. mája pre Šípčanov poznávací zájazd na Oravský hrad. Desať dní pred akciou mala ešte stále veľmi málo ľudí, tak som sa rozhodla, že pôjdeme aj my, z Klubu Kamarát, resp. moja rodina. A tak som nahlásila sedemnástich ľudí – ja, Peťo, Ala, Ďuri, Macka, Jari, Natka a Katka, sestra Betka, jej dcéra Katka a jej vnúčence – Dada, Simonka a Tomáško. Za odmenu – že pomáhali na brigádach na Bahnách, som zobrala aj troch súrodencov Rihárovcov – Katku, Nikolku a Nikolasa. A nakoniec sme zavolali aj Janku Rotterovú... Mala ísť aj Miška Raučinová, naša najaktívnejšia stromáčka, ktorá tiež mala dostať výlet za odmenu, ale nakoniec nechcela ísť, vraj jej býva v autobuse zle. Nakoniec išiel namiesto nej Peťo. (Peniaze som však nedoplácala ako za dospelú osobu, lebo naše deti sedeli po troch...)

Ešte šťastie, že sme ráno vyrážali o šiestej. Ukazoval sa krásny deň. Náladu nám kazil starý autobus, ktorý nám poskytol dopravca Škríba. Kolegyňa Mária, ale aj ja sme boli totálne sklamané, že nám zase (tak ako v minulom roku v Pieninách) dal taký starý autobus – bez klímy, bez závesov, bez opierok na hlavu, poriadne hrdzavý – a navyše strašne dymil, keď sme išli do Vyšehradného sedla. Najviac si to odniesla Macka a Jarino s deťmi, ktorí sedeli v predposlednom sedadle. Nielen že ich dusil dym, ale celou cestou tam i späť si „užívali“ neustálu hlučnú vravu a výbuchy smiechu partie dospelých žien sediacich na posledných sedadlách. A keďže nám kolegyňa Mária nerezervovala sedadlá tak, ako som ju prosila - aby sme ako rodina boli spolu, musela Ala s Ďurim sedieť vpredu, a my ostatní vzadu – deti natlačené po troch.

Napriek týmto cestovným problémom, bol zážitok z návštevy hradu skvelý. Na parkovisko pod hradom sme prišli o hodinu skôr ako sme plánovali. (Nerobili sme prestávky, iba jednu, lebo nikomu nebolo zle. Nakoniec – na výlet nešli okrem našich žiadne deti. Iba jedno staršie dievča. Ozaj, prečo Šípčania nezobrali so sebou na výlet deti?) Hpodinku sme strávili čakaním pri zrubovom domčeku pod hradom, kde bola predajňa suvenírov i pokladňa. Trochu sme sa čudovali, že nám nechceli predať vstupenky do hradu vopred, až tesne pred vstupom...

Čo všetko sme videli v hrade a na nádvoriach, opisovať nebudem, všetko sa dá vidieť na fotkách alebo nájsť na internete. Keďže sme väčšina z nás, turistov, už boli na hrade, vedeli sme, čo nás čaká. Najviac nás potešili nové expozície – o prírode s vypchatými zvieratkami a vtákmi, doplnená herbárom liečivých rastlín, a o ľudových tradíciách, vrátane výstavy ľudových odevov, náradia, zaradenia izieb, atď. Pre verejnosť bola zatvorená tzv. citadela – najvyššia časť hradu, ktorá sa reštaurovala. Práve keď sme schádzali z najvyššieho poschodia po vonkajších schodoch popod skaly, práve vtedy začala parádna búrka, hromy-blesky. Presne tak, ako predpovedal hydro-meteorologický ústav – o dvanástej. Ešte šťastie, že sme my – kamaráti mali všetci pršíplášte, a ja som požičala z mojej rezervy aj ostatným. Z hradu sme odchádzali v lejaku, ešte stihla organizátorka ohlásiť odchod autobusu už o 14. hodine. Dovtedy sme si našli pekné miesto v jednej štýlovej reštaurácii na parkovisku, kde sme si zajedli teplej polievky a potom v ďalšom bufete pri parkovisku sme dojedali potravinové zásoby a vypili kávu. Ochladilo sa. Priamo spod hradu o 14. hodine sme išli domov. Zastávku na toaletu sme mali pri nákupných centrách v Martine, kde som si s deťmi pozrela v Baumaxe oddelenie živých kvetov. Skoro ako na výstave Flóra... Doma sme boli už pred šiestou.

Ala

PS: Kolegyňa Mária napísala o výlete článok aj do regionálnych novín i do mestskej televízie. Akosi zabudla tam spomenúť, že okrem dvadsiatky Šípkarov (ostatní neboli zo Šípku) sa výletu zúčastnilo aj 17 členov KST Kamarát.